

Lezárt ügy

– Baszki, ez meztelen!

– Tényleg az – pásztázza végig rúdlámpájával az őrmester a padon fekvő férfit –, meg azt hiszem, halott is.

– Honnan veszed? – kérdezi a tizedes.

– Nem lélegzik.

– Ha lenne nálunk tükör, a szájához tartanánk, ha bepárásodik, él. Ha nem, kampec. Fogd meg az ütőerét!

– Fogd meg te, baszki. Ez egy bűdös csöves – lép hátra az őrmester.

– Ez mosolyog.

– Szerintem viczorog.

– Nem, nézd meg, mosolyog. Mit csináljunk vele?

– Hívunk orvost. Átmegyek a Kapás utcába, az ügyeletesért. Itt várjál!

Hajnalodik, a Mechwart liget fáinak dérral borított ágai sejtelmesen derengenek, a sarki boltnál rakodnak a tejszállítók, éppen az üres ládákat dobálják fel a teherautóra, mikor az őrmester megérkezik az orvossal. Fehér köpenye kilóg a rövid autós kabát alól, haja borzas, az ügyeleti szoba pihenőágyáról ugrasztotta föl a rendőr.

Az őrmester a meztelen férfira irányítja a lámpát, az orvos gumikesztyűt húz, és sztetoszkópját a padon fekvő mellére szorítja.

– Meghalt. Valószínűleg kihűlt – mondja.

– Nincs idegenkezűségre utaló jel? – kérdi a tizedes.

– Hülye vagy? – világítja körbe a padot az őrmester. – Hát hol a ruhája? Ez nem itt vetkőzött le, ezt idehozták.

– Világítson még! – mondja az orvos.

Az őrmester a fénycsóvát lassan vezeti a testen lefelé, amikor a hulla lábfejehez ér, az orvos hátrahatózott mozdulattal a hasára fordítja a tetemet, most fölfelé araszol a lámpa fénye.

– Nincs sérülés – rázza a fejét az orvos. – Kihűlt. De ezt tényleg idehozták, és levetkőztették, hogy itt fagyjon meg. Mindenesetre nagyon részeg lehetett, még most is bűzlik.

Mire az orvos elmegy, a Margit körút felől a zaj folyamatos lesz. Villamosok csöngetnek, teherautók dudálnak, a piros lámpa előtt fékek csikorognak. Teljesen kivilágosodott, most már tisztán látszik a pad körül a puha, sáros földön a sokféle lábnyom. A két rendőr csak sejti, melyik tartozik hozzájuk, és melyik azokhoz, akik idehozták a padon fekvőt.

– Ezt már baszhatjuk, ehhez kevés a kerületi kapitányság. Hívom a béerefekásokat helyszínelni – legyint az őrmester.

*

– A felzethez írja, Éva! Jelen igazságügyi orvosi boncjegyzőkönyvet kétezertizenegy december huszonhetedikén délelőtt kilenckor, a János kórház proszektúráján vettem föl. Jelen vannak: Háromi Ferenc rendőr százados, a béerefká életvédelmi osztályának nyomozója, Nagy Viktor boncmester, Kozákné Kiss Éva polgári alkalmazott, jegyzőkönyvvezető, és a boncolást vezető doktor Havasi László őrnagy blablabla, kirendelés száma blablabla, tudja ezt maga, Éva – diktálja a rendőrorvos, miközben a mérőszalagot tekeri össze. – A lelet részhez írja! Külvizsgálat. Százhetvenöt centi magas, kábé hetvenkilós, hatvan év körüli, világos bőrű, átlagos csontozatú, gyenge fizikai állapotú, ismeretlen férfi hulla. Személyazonosságát nem lehetett megállapítani, meztelenül találták meg egy közparkban a második kerületi járőrök. Mivel ismeretlen halotról van szó, fényképeket készítettünk a tetemről. Viktor, gyere már, bazdmeg, csináld azokat a képeket, mielőtt szétkapjuk! Éva, írja. A halott valószínű hajléktalan volt, az egész test szennyes, mely szennyezettség nem bűncselekményre, hanem életvitelére utal. Haja ősz, rendezetlen, egész arcát ősz szakáll borítja. Haját, szakállát nem vágtuk le, tapintással győződünk meg, hogy duzzanat, hematoma nem található.

– Meg kedvünk sem volt ezzel a tetves hajjal baszakodni – dűnnyögi a boncmester, miközben fényképez.

– A testen intenzív, nagy kiterjedésű hullafoltok láthatók, a hullamerevség teljesen kifejlődött, a szemfenékben még felismerhető a macula, de az erek rajzolata már csaknem eltűnt. Mindezek arra utalnak, hogy a halál úgy kilenc-tíz órával ezelőtt állt be. Tehát, valamikor éjfél körül. Sérülés, erőszakos behatás a testen nem látszik, tetoválás nem található. Mindkét karon ekcémás bőrelváltozás, bal lábszáron akut lábszárfekély. Az áll alatt, a bal oldali ötös és hetes borda között, a comb mindkét oldalán, a térden gyógyult sebek, jobb combon késszúrásból eredő régi heg. A jobb lábszáron szintén régi hegek. A bal lábfejen egy korábbi fagyás következményeként az egyes és kettes lábujj hiányzik. Emiatt valószínűleg sántított. Fogazata hiányos, a jobb felső egyes és kettes kitörve, de a törés nem friss.

A boncmester az orvos mellé lép, kezében elektromos körfűrész. Meglékeli a hulla fejét, közben az orvos átvágja a bordákat, megnyitja a mellkast, kimetszi a szívet, vizsgálja, aztán mérlegre teszi. Végül a hasüreget is megnyitja, eltávolítja a májat, vizsgálgatja a lépet. Szó nélkül dolgoznak.

A nyomozó néhány lépéssel odébb egykedvűen figyelőket, a jegyzőkönyvvezető kerek tükrében nézegeti magát, majd ajkát csücsöríti, rúzst ken rá.

– Láttad, Éva? – kérdezi a boncmester.

– Mit? – kérdi a jegyzőkönyvvezető, anélkül, hogy a rúzsozást abbahagyná.

– Az ürge faszát.

A nő felemelkedik, a boncasztalra pillant.

– Cserélnél velem, mi, Viktor?

– Elég legyen! Éva, írja! – szól a rendőrorvos.

A nő táskájába dobja a tükröt és a rúzsot, ujjait a laptop klaviatúrájára helyezi.

– Belvizsgálat. A koponyát, a mellkast és a hasüreget megnyitottuk. A belső szervek vizsgálata jelentős patológiai elváltozást nem mutat. A máj erősen megnagyobbodott, a hasnyál állaga is rendszeres alkoholfogyasztásra utal. Ezen elváltozások semmiképpen sem okai a halálnak. Gyomortartalomról a mintavétel megtörtént, vért is vettünk, mert erős a gyanú, hogy az elhunyt a halál beállta előtt nagy mennyiségű alkoholt fogyasztott.

– Be volt baszva, mint az állat – mondja a boncmester. – Szép halál. Hever csórikám a padon, se hideg, se fájdalom, csak könnyű lebegés, aztán bamba vigyorral elalszik.

– Éva, írja, a halál oka: kihűlés. Dátum, jegyzőkönyv, köszönet, kézcsók, dobja a gumikesztyűt a kukába! – mondja a rendőrorvos, és már megy is kifelé a boncteremből.

*

– Ezt ismeri? – tolja a fotót Háromi nyomozó a Máltai Szeretetszolgálat emberének orra alá, aki a bablevest méri a Moszkva téren. A kondér előtt hosszú sor kígyózik, de néha megnyílik, hogy a metróhoz

igyekvőket átengedje. Az utasok többsége azonban nagy ívben megkerüli a toprongyos embereket.

Az ebédosztó rá se pillant a képre.

– Én itt a kezeket figyelem. Hogy mennyire remeg, meddig merjem a tányért, nehogy kilötyögtesse. Nem az arcukat nézem. Menjen a Könyvesbe vagy az Elődbe, ott előbb-utóbb mindegyik megfordul.

– Mik ezek? – kérdi a nyomozó.

Az ebédosztó csodálkozva pillant a rendőrre, aztán megvonja a vállát.

– Hát fapados szállók. Éjjeli menhelyek.

Háromi felírja a szállók címét, végigsétál a sor mellett, először a rendőrigazolványát, aztán meg a szakállas hulla képét mutatja, de azok csak vonogatták a vállukat. Néhányan valószínűleg ismerik, csak nem akarnak szóba állni a rendőrrel.

A százados a Könyves Kálmán körút mellett dönt, az közelebb van. A fapadosnak becézett hajléktalanszálló épületén aztán meglepődik, éppen mint valami első világháborús kaszárnya, vagy békebeli gimnázium. Nyilván akkoriban épült. Szépen kifestve, fehérre, rózsaszínre. De a bejárat zárva, lassan megkerüli az épületet, üvegfülkét lát a hátsó traktushoz ragasztva. Kopasz, aranyfülbevalós férfi és két hatalmas kutya ül a kalitkában.

– Nincsenek nyitva? – kiabál.

– Este hatkor nyitunk. De előbb jöjjön, a felújítás óta gyorsan betelik, aztán mehet az Elődbe.

– Rendőr vagyok – mutatja Háromi az igazolványát, és végigpillant magán, hogy ennyire ócska-e ez a télikabát.

– Várjon, szólok! – mondja a portás, és eltűnik a hátsó ajtónál.

Csak a két kutya marad, mellső lábukkal az asztalra támaszkodnak, úgy vicsorognak a rendőrrre.

Végül egy fiatal nő érkezik, kinyitja az üvegfülke apró ablakát, és kiszól:

– Miben segíthetek?

– Ezt ismeri? – mutatja a képet a százados.

– Ez a Sánta. Régóta jár ide, vagyis járt, egy ideje nem láttam.

– Milyen Sánta? Mi a keresztnéve?

– Ja, ez nem az igazi neve. Csak mert sántít. Miért keresi? Csendes ember, soha nem balhézott.

– Meghalt.

– Marika, hogy is hívják azt a nőt, akivel a Sánta járt ide? – kiabál ki a nő a folyosóra.

Belép a fülkébe egy középkorú nő, szája sarkában cigaretta.

– Lecsós. Lecsós Vera – feleli meglepően mély hangon.

– Nem tudják, hol találom?

– A múlt héten többször járt nálunk. Vagy az Elődben, vagy nálunk alszik. Ha tegnap az Előd-

ben volt, akkor most – a karórájára pillant – a Fehérközi melegedőben lehet, csak néhány buszmegálló innen. Próbálja meg ott, az Éles sarok mellett, Fehér köz kettő.

– Sánta mikor járt itt?

– Talán ősszel láttam utoljára. Mostanában egyedül jött a Vera – feleli a nő, és megy a dolgára.

A barnára mázolt fapavilonban meleg és emberzag fogadja a nyomozót. A hosszú folyosóról balra és jobbra szobák nyílnak, ahol székeken hajléktalanok ülnek, többségük kifejezéstelenül bámul maga elé.

– Egy nőt keresek, a Lecsós Verát, de azt hiszem, nem ez az igazi neve – mutatja jelvényét Háromi a fiatal nőnek, aki éppen akkor lép ki az egyik szobából, és kérdően néz rá.

– Jöjjön – mondja a nő.

A folyosó végén beszél az egyik helyiségbe:

– Vera, magát keresik.

– Mindjárt, csak megáll a centrifuga.

– Várja meg az irodában – kíséri vissza a nő a századost a bejárat melletti szobába.

Két íróasztal, nagy ablakok, számítógép, iratszekrény. Az én szobám se jobb, néz körül a százados.

Csíkos, fakó fürdőköpenyben belép Lecsós Vera, kezében a személyi igazolványa, leteszi a nyomozó elé.

– Ez mi?

– A flepnim. Azt mondták, maga rendőr, azok mindig ezt kérik először.

Háromi kezébe veszi az igazolványt, nem néz bele. A nőt bámulja. Szürke haj, kifejezéstelen, puffedt arc, a köpeny ujja csak könyékig takarja sömörös, szokatlanul vörös kezét. Valószínűleg nemrégien fürdött, és a meleg vízhez nem szokott bőre begyulladt.

– Minden ruhámat kimostam, ezért vagyok ebben a kincstári köpenyben.

– Nyugodtan – feleli zavartan Háromi, és beleszűz a személyibe.

– Szóval maga Horváth Miklósné.

– Született Várdai Vera. Anyám neve...

– Ismeri ezt a férfit? – mutatja a százados a fotót.

A nő sokáig nézi, aztán visszaadja.

– Ismerem. Ez a Sánta.

– Meghalt.

– Látom.

– Meg se lepődik?

– Itt elég gyorsan meghalunk. Sokat üvegeztünk együtt. Rendes faszi volt.

– Mi az, hogy üvegezték?

– Hát átfejtettük a kukákat betétes üvegért.

– Hogyan átfejtették?

– Bemásztunk a konténerbe, és egy bottal az egyik oldaláról a másikra piszkáltuk a szemetet. Ez a fejtés. Akkor előjönnek az üvegek, és néha egész

jó cuccok is. Egyszer találtunk egy kombinált fogót, ami szinte új volt, Sánta a Hunyadi téri bolhán ötszázat kapott érte.

- Tudja az igazi nevét is?
- Vidra Zsolt.
- Kérek egy kocsit, és bejön velem.
- Gyanúsított vagyok?
- Nem, csak mesél nekünk erről a Vidráról.